

Anonymizovaná verze

Překlad

C-634/21 – 1

Věc C-634/21

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

15. října 2021

Předkládající soud:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Německo)

Datum předkládacího rozhodnutí:

1. října 2021

Žalobkyně:

OQ

Žalovaná:

Land Hessen

6 K 788/20.WI

**VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN (Správní soud ve Wiesbadenu,
Německo)**

USNESENÍ

V soudním řízení správním

OQ,

[OMISSIS] žalobkyně

[OMISSIS] proti

Land Hessen (Spolková země Hesensko), zastoupené Hessischer Beauftragter

für Datenschutz und Informationsfreiheit (Hesenský pověřenec pro ochranu údajů a informační svobodu),

[OMISSIS] žalované

za účasti:

Schufa Holding AG [OMISSIS] ve věci práva na ochranu údajů

rozhodl 6. senát Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správní soud ve Wiesbadenu)

[OMISSIS] dne 1. října 2021 takto:

I. Řízení se přerušuje.

II. Soudnímu dvoru Evropské unie se v souladu s článkem 267 SFEU předkládají následující předběžné otázky:

1. **Musí být čl. 22 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, Úř. věst. 2016, L 119 L, s. 1, dále jen „GDPR“) vykládán v tom smyslu, že již automatizované vytvoření koeficientu pravděpodobnosti týkajícího se schopnosti subjektu údajů splácet v budoucnu úvěr představuje rozhodnutí založené výhradně na automatizovaném zpracování, včetně profilování, které má pro něho právní účinky nebo se ho obdobným způsobem významně dotýká, pokud správce tento koeficient zjištěný prostřednictvím osobních údajů tohoto subjektu poskytne třetímu správci a tento třetí správce tento koeficient použije jako rozhodující faktor při rozhodování o uzavření, plnění nebo ukončení smluvního vztahu s tímto subjektem údajů?**
2. **V případě záporné odpovědi na první předběžnou otázku: Musí být čl. 6 odst. 1 a článek 22 nařízení (EU) 2016/679 (GDPR) vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž je použití koeficientu pravděpodobnosti - který se v projednávané věci týká platební schopnosti fyzické osoby a její ochoty splácet za pomoci zohlednění informací o pohledávkách - týkajícího se určitého budoucího chování fyzické osoby pro účely rozhodnutí o uzavření, plnění nebo ukončení smluvního vztahu s touto osobou (scoring) přípustné pouze tehdy, pokud jsou splněny určité další podmínky, které jsou blíže uvedeny v odůvodnění předkládacího rozhodnutí?**

Odůvodnění

I.

- 1 Předmětem řízení je žaloba podaná proti scoringovému koeficientu, který na žalobkyni vytvořil vedlejší účastník řízení, společnost SCHUFA Holding AG. Vedlejším účastníkem řízení je německá soukromoprávní společnost zabývající se poskytováním ekonomických informací, která svým smluvním partnerům poskytuje informace o úvěrové bonitě třetích osob, zejména rovněž spotřebitelů. Vedlejší účastník řízení vypracovává za tímto účelem tzv. scoringové koeficienty. V této souvislosti se z určitých charakteristických znaků osoby vytváří na základě matematicko-statistických postupů pro tuto osobu prognóza týkající se pravděpodobnosti budoucího chování, jako je například splácení úvěru, přičemž konkrétní použité znaky ani matematicko-statistický postup se nezveřejňují. Vytvoření scoringových koeficientů je tedy založeno na předpokladu, že zařazením osoby do skupiny jiných osob s určitými srovnatelnými znaky, které se chovaly určitým způsobem, umožňuje předpovědět podobné chování. Má-li osoba určitý profil, vedlejší účastník řízení jí přiřadí zjištěný scoringový koeficient, který se s příslušnými důsledky zohlední při rozhodovacím postupu toho, kdo v konečném důsledku uzavírá s dotyčnou osobou smlouvu, například úvěrová instituce, při poskytování úvěru.
- 2 Třetí osoba poté, co jí vedlejší účastník řízení poskytl negativní informace, odmítla poskytnout žalobkyni úvěr. Žalobkyně poté požádala vedlejšího účastníka řízení, aby kromě vymazání záznamů, které byly podle jejího názoru nesprávné, jí poskytl informace o uložených údajích. Dne 10. července 2018 poskytl vedlejší účastník řízení žalobkyni informace, z nichž vyplývalo, že žalobkyně je u vedlejšího účastníka řízení klasifikována se scoringovým koeficientem 85,96 %. Vedlejší účastník řízení dále žalobkyni dopisy ze dne 8. srpna 2018 a ze dne 23. srpna 2018 obecně sdělil, jak v zásadě funguje výpočet scoringových koeficientů, který provádí vedlejší účastník řízení, avšak nesdělil jí, které konkrétní informace se s jakou vahou při tomto výpočtu použijí. Vedlejší účastník řízení uvedl, že není povinen zveřejnit metody výpočtu, protože tyto metody spadají pod podnikové a obchodní tajemství. Vedlejší účastník řízení dále žalobkyni upozornil na skutečnost, že svým smluvním partnerům poskytuje pouze informace, samotná smluvní rozhodnutí však přijímají oni, vedlejší účastník řízení přitom v této souvislosti neposkytuje doporučení uzavřít či neuzavřít smlouvu s osobou, jíž se poskytnuté informace týkají. Proti tomuto poskytnutí informací podala žalobkyně dne 18. října 2018 stížnost k žalované, v níž žádala, aby žalovaná nařídila vedlejšímu účastníkovi řízení, aby vyhověl návrhu žalobkyně týkajícímu se zpřístupnění a vymazání údajů. Vedlejší účastník řízení je podle žalobkyně povinen informovat ji o použité logice a jejím dopadu, jakož i o důsledcích zpracování.
- 3 Rozhodnutím ze dne 3. června 2020 adresovaným žalobkyni žalovaná odmítla dále jednat vůči vedlejšímu účastníkovi řízení. Odůvodnila to mimo jiné tím, že výpočet koeficientu bonity, který provádí vedlejší účastník řízení, sice musí splňovat požadavky, které jsou podrobně upraveny v § 31 Bundesdatenschutzgesetz (spolkový zákon o ochraně údajů, dále jen „BDSG“)

[článek 1 Gesetzes zur Anpassung des Datenschutzrechts an die Verordnung (EU) 2016/679 und zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/680 (Datenschutz-Anpassungs- und -Umsetzungsgesetz EU (zákon, kterým se právní předpisy o ochraně údajů přizpůsobují nařízení (EU) 2016/679 a kterým se provádí směrnice (EU) 2016/680, dále jen „DSAnpUG-EU“ ze dne 30. června 2018, BGBl. I s. 2097]. Podle žalované však vedlejší účastník řízení tyto požadavky obvykle plní a v projednávaném případě nic nenasvědčuje tomu, že by tomu tak nebylo.

- 4 Dne 25. května 2018 nabylo účinnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1, dále jen „GDPR“). Toto obecné nařízení o ochraně osobních údajů stanoví obecný zákaz zpracování údajů s výhradou povolení, přičemž podstatné případy, v nichž je zpracování povoleno, jsou uvedeny v článku 6 GDPR. Kromě toho obecné nařízení o ochraně osobních údajů obsahuje multiinstrumentální koncept ochrany, který obsahuje ustanovení týkající se zejména práv subjektů údajů na informace, přístup k údajům, vymazání a podání stížnosti k příslušnému orgánu dozoru, kterou se žádá, aby tento orgán věc přezkoumal, jakož i žaloby proti rozhodnutím správních orgánů k vnitrostátním soudům. Obecné nařízení o ochraně osobních údajů kromě toho zvláště upravuje i tzv. profilování, jehož právní definice je uvedena v čl. 4 bodě 4 GDPR, a pod nějž spadá předmětné jednání vedlejšího účastníka řízení jako tzv. „scoring“. Profilování je upraveno v různých ustanoveních, mimo jiné například v souvislosti s právem subjektů údajů na přístup k údajům podle čl. 15 odst. 1 písm. h) GDPR, právem subjektů údajů vznést námitku, které je zakotveno v čl. 21 odst. 1 první větě druhé části věty GDPR, a - v podstatě - v článku 22 GDPR jako obecný zákaz (čl. 22 odst. 1 GDPR) s výhradou výjimek (čl. 22 odst. 2 GDPR), pokud jsou rozhodnutí založena pouze na profilování.
- 5 Obecné nařízení o ochraně osobních údajů má jakožto nařízení unijního práva ve smyslu čl. 288 odst. 2 SFEU obecnou působnost, je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. I přes tyto zásady obsahuje obecné nařízení o ochraně osobních údajů několik tzv. otevíracích ustanovení, která členským státům do určité míry umožňují přijat odchylnou vnitrostátní právní úpravu. Na základě těchto přenechaných legislativních pravomocí nabyl dne 25. května 2018 účinnosti nový Bundesdatenschutzgesetz (spolkový zákon o ochraně údajů). Ustanovení § 31 BDSG obsahuje podrobnou právní úpravu scoringu a informací o bonitě.

II.

1. Listina základních práv Evropské unie – dále také jen „Listina“ – (Úř. věst. 2016, C 202, ze dne 7. června 2016, s. 389) stanoví:

6 Článek 7 Listiny – Respektování soukromého a rodinného života

Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.

7 Článek 8 Listiny – Ochrana osobních údajů

1. *Každý má právo na ochranu osobních údajů, které se ho týkají.*
2. *Tyto údaje musí být zpracovány korektně, k přesně stanoveným účelům a na základě souhlasu dotčené osoby nebo na základě jiného oprávněného důvodu stanoveného zákonem. Každý má právo na přístup k údajům, které o něm byly shromážděny, a má právo na jejich opravu.*
3. *Na dodržování těchto pravidel dohlíží nezávislý orgán.*

8 Článek 52 Listiny – Rozsah a výklad práv a zásad

1. *Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.*

[...]

2. **Smlouva o fungování Evropské unie – SFEU** – (konsolidované znění ze dne 7. června 2016, Úř. věst. 2016, C 202, s. 1, 47) stanoví:

9 Článek 288 SFEU

[...]

2. *Nářízení má obecnou působnost. Je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.*

3. **Obecné nařízení o ochraně osobních údajů** Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119 4.5.2016, s. 1, dále jen „GDPR“) stanoví:

10 Článek 4 GDPR – Definice

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

- 4) „profilováním“ jakákoli forma automatizovaného zpracování osobních údajů spočívající v jejich použití k hodnocení některých osobních aspektů vztahujících se k fyzické osobě, zejména k rozboru nebo odhadu aspektů týkajících se jejího

pracovního výkonu, ekonomické situace, zdravotního stavu, osobních preferencí, zájmů, spolehlivosti, chování, místa, kde se nachází, nebo pohybu;

11 Článek 6 GDPR – Zákonnost zpracování

1. Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

- a) subjekt údajů udělil souhlas se zpracováním svých osobních údajů pro jeden či více konkrétních účelů;*
- b) zpracování je nezbytné pro splnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo za účelem přijetí opatření na žádost subjektu údajů před uzavřením smlouvy;*
- c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;*
- d) zpracování je nezbytné pro ochranu životně důležitých zájmů subjektu údajů nebo jiné fyzické osoby;*
- e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;*
- f) zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.*

První pododstavec písm. f) se netýká zpracování prováděného orgány veřejné moci při plnění jejich úkolů.

2. Členské státy mohou zachovat nebo zavést konkrétnější ustanovení, aby přizpůsobily používání pravidel tohoto nařízení ohledně zpracování ke splnění odst. 1 písm. c) a e) tím, že přesněji určí konkrétní požadavky na zpracování a jiná opatření k zajištění zákonného a spravedlivého zpracování, a to i u jiných zvláštních situacích, při nichž dochází ke zpracování, jak stanoví kapitola IX.

3. Základ pro zpracování podle odst. 1 písm. c) a e) musí být stanoven:

- a) právem Unie nebo*
- b) právem členského státu, které se na správce vztahuje.*

Účel zpracování musí vycházet z tohoto právního základu, nebo pokud jde o zpracování uvedené v odst. 1 písm. e), musí být toto zpracování nutné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu či při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce. Tento právní základ může obsahovat konkrétní ustanovení pro přizpůsobení uplatňování pravidel tohoto nařízení, včetně obecných podmínek,

kterými se řídí zákonnost zpracování správcem, typu osobních údajů, které mají být zpracovány, dotčených subjektů údajů, subjektů, kterým lze osobní údaje poskytnout, a účelu tohoto poskytování, účelového omezení, doby uložení a jednotlivých operací zpracování a postupů zpracování, jakož i dalších opatření k zajištění zákonného a spravedlivého zpracování, jako jsou opatření pro jiné zvláštní situace, při nichž dochází ke zpracování, než stanoví kapitola IX. Právo Unie nebo členského státu musí splňovat cíl veřejného zájmu a musí být přiměřené sledovanému legitimnímu cíli.

4. Pokud zpracování pro jiný účel, než pro který byly osobní údaje shromážděny, není založeno na souhlasu subjektu údajů nebo na právu Unie či členského státu, který v demokratické společnosti představuje nutné a přiměřené opatření k zajištění cílů uvedených v čl. 23 odst. 1, zohlední správce v zájmu zjištění toho, zda je zpracování pro jiný účel slučitelné s účely, pro něž byly osobní údaje původně shromážděny, mimo jiné:

- a) jakoukoli vazbu mezi účely, kvůli nimž byly osobní údaje shromážděny, a účely zamýšleného dalšího zpracování;*
- b) okolnosti, za nichž byly osobní údaje shromážděny, zejména pokud jde o vztah mezi subjekty údajů a správcem;*
- c) povahu osobních údajů, zejména zda jsou zpracovávány zvláštní kategorie osobních údajů podle článku 9 nebo osobní údaje týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů podle článku 10;*
- d) možné důsledky zamýšleného dalšího zpracování pro subjekty údajů;*
- e) existenci vhodných záruk, mezi něž může patřit šifrování nebo pseudonymizace.*

12 Článek 15 GDPR – Právo subjektu údajů na přístup

1. Subjekt údajů má právo získat od správce potvrzení, zda osobní údaje, které se ho týkají, jsou či nejsou zpracovávány, a pokud je tomu tak, má právo získat přístup k těmto osobním údajům a k následujícím informacím: [...]

h) skutečnost, že dochází k automatizovanému rozhodování, včetně profilování, uvedenému v čl. 22 odst. 1 a 4, a přinejmenším v těchto případech smysluplné informace týkající se použitého postupu, jakož i významu a předpokládaných důsledků takového zpracování pro subjekt údajů.

13 Článek 21 GDPR – Právo vznést námitku

1. Subjekt údajů má z důvodů týkajících se jeho konkrétní situace právo kdykoli vznést námitku proti zpracování osobních údajů, které se jej týkají, na základě čl. 6 odst. 1 písm. e) nebo f), včetně profilování založeného na těchto ustanoveních.

[...]

14 Článek 22 GDPR – Automatizované individuální rozhodování, včetně profilování

1. Subjekt údajů má právo nebyt předmětem žádného rozhodnutí založeného výhradně na automatizovaném zpracování, včetně profilování, které má pro něho právní účinky nebo se ho obdobným způsobem významně dotýká.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud je rozhodnutí:

a) nezbytné k uzavření nebo plnění smlouvy mezi subjektem údajů a správcem údajů;

b) povoleno právem Unie nebo členského státu, které se na správce vztahuje a které rovněž stanoví vhodná opatření zajišťující ochranu práv a svobod a oprávněných zájmů subjektu údajů; nebo

c) založeno na výslovném souhlasu subjektu údajů.

3. V případech uvedených v odst. 2 písm. a) a c) provede správce údajů vhodná opatření na ochranu práv a svobod a oprávněných zájmů subjektu údajů, alespoň práva na lidský zásah ze strany správce, práva vyjádřit svůj názor a práva napadnout rozhodnutí.

4. Rozhodnutí uvedená v odstavci 2 se neopírají o zvláštní kategorie osobních údajů uvedené v čl. 9 odst. 1, pokud se neuplatní čl. 9 odst. 2 písm. a) nebo g) a nejsou zavedena vhodná opatření pro zajištění práv a svobod a oprávněných zájmů subjektu údajů.

4. Bundesdatenschutzgesetz (spolkový zákon o ochraně údajů) ze dne 30. června 2017 (BGBl. I. s. 2097, pozměněný článkem 12 zákona ze dne 20. listopadu 2019, BGBl. I. 1626), dále jen „BDSG“, stanoví:

15 § 31 BDSG – Ochrana obchodní praxe při scoringu a informacích o bonitě

(1) Výpočet pravděpodobnosti určitého budoucího chování fyzické osoby za účelem rozhodnutí o založení, naplňování nebo ukončení smluvního vztahu s touto osobou (scoring) je přípustný pouze v případě, že

1. jsou dodržována ustanovení práva na ochranu údajů,

2. údaje použité k výpočtu pravděpodobnosti vědecky uznávaným matematicko-statistickým postupem jsou prokazatelně relevantní pro výpočet pravděpodobnosti určitého chování,

3. pro výpočet pravděpodobnosti nebyly použity výlučně údaje o adrese a

4. v případě použití údajů o adrese byl subjekt údajů před výpočtem pravděpodobnosti o plánovaném použití těchto údajů informován; toto informování musí být zdokumentováno.

(2) Použití koeficientu pravděpodobnosti zjištěného informačními kanceláři, který se týká platební schopnosti fyzické osoby a její ochoty splácet, je v případě zohlednění informací o pohledávkách přípustné pouze tehdy, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 1 a pokud se zohledňují pouze takové pohledávky z dlužného plnění, jež navzdory splatnosti nebyly splněny,

1. které byly určeny pravomocným nebo předběžně vykonatelným rozsudkem nebo pro které existuje titul podle § 794 Zivilprozessordnung (občanský soudní řád),
2. které byly zjištěny podle § 178 Insolvenzordnung (insolvenční řád) a nebyly dlužníkem ve lhůtě pro přezkum zpochybněny,
3. které dlužník výslovně uznal,
4. u nichž
 - a) dlužník poté, co se pohledávka stala splatnou, dostal alespoň dvě písemné upomínky,
 - b) první upomínka byla doručena nejméně před čtyřmi týdny,
 - c) byl dlužník předem informován, avšak nejdříve v první upomínce, o možném zohlednění v informační databázi a
 - d) dlužník pohledávku nezpochybnil, nebo
5. jejichž příslušný smluvní vztah může být ukončen bez výpovědní lhůty z důvodu prodlení s platbami a dlužník byl předem informován o možném zohlednění v informační databázi.

Přípustnost zpracování, včetně výpočtu koeficientu pravděpodobnosti, jiných údajů relevantních pro bonitu podle obecných právních předpisů o ochraně údajů zůstává nedotčena.

III.

- 16 Rozhodnutí v projednávané věci závisí na tom, zda činnost takových informačních kanceláří, jako je vedlejší účastník řízení, spočívající ve vypracovávání scoringových koeficientů týkajících se subjektů údajů a jejich poskytování bez dalšího doporučení nebo komentáře třetím osobám, jejichž rozhodnutí o uzavření nebo neuzavření smlouvy se subjektem údajů je v rozhodující míře založeno na tomto scoringovém koeficientu, spadá do rozsahu působnosti čl. 22 odst. 1 GDPR. V tomto případě se totiž přípustnost vytvoření konečného scoringového

koeficientu, který poskytuje taková informační kancelář, jako je vedlejší účastník řízení, může řídit jen podle čl. 22 odst. 2 písm. b GDPR ve spojení s § 31 BDSG, přičemž tato ustanovení jsou potom současně, - pokud subjekt údajů, tak jako v projednávané věci podá námitku k příslušnému orgánu dozoru - kritériem, podle něžž orgán dozoru posuzuje činnost informační kanceláře. Toto nicméně dále závisí na tom, zda je ustanovení § 31 BDSG v souladu s čl. 22 odst. 2 písm. b) GDPR. Pokud tomu totiž tak není, neexistuje právě to zákonné kritérium, na které se žalovaná v projednávané věci, pokud jde o vedlejšího účastníka řízení, odvolává.

K první otázce:

Použitelnost čl. 22 odst. 1 GDPR na ekonomické informační kanceláře

- 17 Subjekt údajů má podle čl. 22 odst. 1 GDPR právo nebyť předmětem žádného rozhodnutí založeného výhradně na automatizovaném zpracování, včetně profilování, které má pro něho právní účinky nebo se ho obdobným způsobem významně dotýká. Toto ustanovení vychází z článku 15 směrnice 95/46/ES, který byl jeho předchůdcem. Na základě jeho znění se zdá, že jde o právo subjektu údajů, které je třeba uplatnit. Předkládající soud je naproti tomu přesvědčen, že toto ustanovení stanoví obecný zákaz, jehož porušení není nutno uplatnit individuálně.
- 18 Takové činnosti, jako je sporné automatizované spojování osobních údajů, které provádí vedlejší účastník řízení, za účelem zjištění koeficientu pravděpodobnosti týkajícího se určitého budoucího chování fyzické osoby, za účelem jeho poskytnutí třetím osobám, aby tyto mohly rozhodnout o uzavření, naplňování nebo ukončení smluvního vztahu se subjektem údajů, v každém případě spadají, vzhledem k obsahu své činnosti, do rozsahu působnosti čl. 22 odst. 1 GDPR. Toto ustanovení se podle svého jednoznačného znění vztahuje nejen, ale i na rozhodnutí, která jsou přijímána na základě profilování (viz rovněž bod 71 odůvodnění, druhá věta). Právní definice profilování je uvedena v čl. 4 bodě 4 GDPR, podle níž je profilováním jakákoli forma automatizovaného zpracování osobních údajů spočívající v jejich použití k hodnocení některých osobních aspektů vztahujících se k fyzické osobě, zejména k rozboru nebo odhadu aspektů týkajících se jejího pracovního výkonu, ekonomické situace, zdravotního stavu, osobních preferencí, zájmů, spolehlivosti, chování, místa, kde se nachází, nebo pohybu.
- 19 Vytváření scoringových koeficientů splňuje tyto definiční znaky. Ve prospěch tohoto závěru svědčí i bod 71 druhá věta odůvodnění, podle něžž se mimo jiné profilováním rozumí analýza nebo prognóza aspektů týkajících se ekonomické situace, spolehlivosti nebo chování určité osoby. V bodě 71 první větě odůvodnění je dále jako příklad rozhodnutí ve smyslu článku 22 odst. 1 GDPR uvedeno automatické zamítnutí on-line žádosti o úvěr. V této souvislosti se čl. 22 odst. 1 GDPR v každém případě v zásadě použije na takové případy, jako je projednávaný případ, vzhledem k tomu, že podle vůle tvůrce nařízení sestavení

scoringového koeficientu představuje podkategorii profilování ve smyslu čl. 4 bodu 4 GDPR.

- 20 Předkládající soud považuje v podstatě za logické, že v takových případech, jako je projednáváný spor, je dále splněn i znak týkající se *rozhodnutí založeného výhradně na automatickém zpracování* vyžadovaný v čl. 22 odst. 1 GDPR. Tomu nebrání skutečnost, že podle toho, co bylo uvedeno výše, má být hlavní činnost ekonomických informačních kanceláří - kterou je vedlejší účastník řízení - tedy zjišťování scoringových koeficientů, podle odůvodnění podkategorií profilování. Tvůrce nařízení sice zjevně neměl v úmyslu samostatně upravit přípustnost profilování podle předpisů o ochraně údajů právě prostřednictvím čl. 22 odst. 1 GDPR, v této souvislosti chtěl ale jen v jistém smyslu věnovat pozornost i profilování, pokud je součástí rozhodnutí založeného na automatickém zpracování. To vyplývá již ze samotného znění tohoto ustanovení, podle něhož zákaz, který je v něm stanoven, závisí v rozhodující míře na *rozhodnutí založeném na profilování*, nebo jiném automatizovaném zpracování údajů, avšak ne na samotném profilování.
- 21 Soud nicméně vychází z toho, že vytvoření scoringového koeficientu informační kanceláří není jen profilováním v rámci přípravy rozhodnutí třetí osoby, ale právě samostatným „rozhodnutím“ ve smyslu čl. 22 odst. 1 GDPR.
- 22 Soud si přitom vzhledem ke znění čl. 22 odst. 1 GDPR uvědomuje, že toto ustanovení se při restriktivním výkladu dá chápat a do značné míry je i chápáno tak, že se přímo nevztahuje na činnost takových ekonomických informačních kanceláří, jako je vedlejší účastník řízení. Podle názoru soudu však takovýto předpoklad spočívá na nesprávném pochopení činnosti ekonomických informačních kanceláří a vlivu scoringových koeficientů, které tyto kanceláře vytváří. Tento předpoklad je totiž založen na myšlence, že ekonomické informační kanceláře samy nepřijímají rozhodnutí relevantní pro účely čl. 22 odst. 1 GDPR, nebo že zjišťováním a spojováním osobních údajů pro účely vytvoření profilu a zjištění konečného scoringového koeficientu, který z toho vyplyne, v jistém smyslu jen připravují konečné rozhodnutí správce, že však při poskytování scoringového koeficientu zpravidla současně nedávají třetímu správci doporučení uzavřít či neuzavřít smlouvu se subjektem údajů.
- 23 GDPR ve svých ustanoveních a bodech odůvodnění rozlišuje pojmy *zpracování* na straně jedné a *rozhodnutí* na základě zpracování na straně druhé, přičemž GDPR právě nestanoví samostatné hmotně právní požadavky týkající se profilování. Článek 4 bod 4 GDPR tak stanoví, že profilováním je „jakákoli forma automatizovaného zpracování osobních údajů“ „k hodnocení některých osobních aspektů vztahujících se k fyzické osobě“. Znění této právní definice je tedy možno chápat v tom smyslu, že profilování není jen zjišťováním parametrů pro výsledek vyhodnocení, ale zahrnuje i výsledek vyhodnocení. Pod tuto definici by se v souvislosti s projednáváním případem dalo zařadit i automatizované spojování jednotlivých charakteristických znaků s cílem prostřednictvím jejich odečtu vypočítat celkový scoringový koeficient ekonomickou informační kanceláří a jeho

faktické zjištění. Ve smyslu takovéhoho chápání tohoto pojmu by se dal vykládat i čl. 21 odst. 1 první věta GDPR, podle nějž se právo subjektu údajů vznést námitku vztahuje na *jakékoli zpracování* a podle druhé části věty rovněž také na *profilování* založené na ustanoveních GDPR. Rozlišování mezi automatizovaným zpracováním formou profilování na straně jedné a rozhodnutím na straně druhé vyplývá v konečném důsledku zejména z čl. 22 odst. 1 GDPR. Tím, že čl. 22 odst. 1 GDPR stanoví, že subjekt údajů má právo „nebýt předmětem žádného rozhodnutí založeného výhradně na automatizovaném zpracování, včetně profilování,“ toto ustanovení výslovně stanoví příčinnou souvislost a časově nezbytnou posloupnost automatizovaného zpracování (včetně profilování) a rozhodnutí, které je na něm založeno. Záměr normotvůrce odlišit oba pojmy dále potvrzuje bod 71 první a druhá věta odůvodnění nařízení. Zatímco v bodě 71 první větě odůvodnění se upřesňuje, že subjekt údajů by měl mít právo nebýt předmětem žádného rozhodnutí, které hodnotí osobní aspekty týkající se jeho osoby, vycházejícího výlučně z automatického zpracování, bod 71 druhá věta odůvodnění tento předpoklad doplňuje, že „*takovéto zpracování*“ - tedy ne „*rozhodnutí*“ - zahrnuje profilování. Jako příklad „*rozhodnutí*“ bod 71 první věta odůvodnění nařízení naopak demonstrativně uvádí automatizované zamítnutí žádosti o úvěr, v hrubých obrysech tedy uvádí projednávaný typ případu v tom smyslu, že relevantním „*rozhodnutím*“ je zamítavé rozhodnutí úvěrové instituce vůči žalobkyni, ne však vytvoření scoringového koeficientu vedlejším účastníkem řízení. V konečném důsledku lze tedy znění čl. 21 odst. 1 první věty, čl. 22 odst. 1 a čl. 4 bodu 4 GDPR, jakož i bodu 71 první a druhé větě odůvodnění tohoto nařízení v každém případě chápat tak, že taková situace, jako je situace ve věci v původním řízení, v níž informační kancelář zjistí scoringový koeficient, představuje „*zpracování*“, avšak ne „*rozhodnutí*“ ve smyslu čl. 22 odst. 1 GDPR.

- 24 Předkládající soud má nicméně vážné pochybnosti o takto restriktivním výkladu čl. 22 odst. 1 GDPR. Spatřuje závažné důvody nasvědčující tomu, že automatizované vytvoření scoringového koeficientu, které provádí ekonomické informační kanceláře, za účelem prognostického posouzení schopnosti subjektu údajů plnit své závazky, je samostatným *rozhodnutím* ve smyslu čl. 22 odst. 1 GDPR, které je založeno na automatizovaném zpracování. Předkládající soud opírá své pochybnosti z faktického hlediska o význam scoringového koeficientu vytvořeného ekonomickými informačními kanceláři pro rozhodovací činnost třetích správců a z právního hlediska v rozhodující míře o cíle, které sleduje čl. 22 odst. 1 GDPR, jakož i o záruky soudní ochrany zakotvené v čl. 87 a násl. GDPR.
- 25 Z faktického hlediska má soud vážné pochybnosti o předpokladu, že třetí správci v případě existence scoringového koeficientu týkajícího se subjektu údajů přijímají individuální rozhodnutí, které není založeno výhradně na automatizovaném zpracování, které vyžaduje čl. 22 odst. 1 GDPR. I když je pravda, že třetí správci v každém případě čistě hypoteticky *mohou* přijmout vlastní rozhodnutí o tom, zda a jak vstoupí do smluvního vztahu se subjektem údajů, protože v tomto stadiu rozhodovacího procesu je v zásadě ještě možné individuální rozhodnutí řízené člověkem, toto rozhodnutí prakticky závisí na scoringovém koeficientu, který poskytnou ekonomické informační kanceláře, v

natolik podstatné míře, že tento koeficient v jistém smyslu determinuje rozhodnutí třetího správce. Jinými slovy: O tom, zda třetí správce uzavře smlouvu se subjektem údajů, nakonec *vlastně* přece jen rozhoduje scoringový koeficient, který na základě automatizovaného zpracování vytvořila ekonomická informační kancelář. Třetí správce sice *nemusí* rozhodnout jen na základě scoringového koeficientu, ale téměř vždy rozhoduje v podstatné míře na základě něho. Poskytnutí úvěru sice může být navzdory v zásadě postačujícímu scoringovému koeficientu odmítnuto (z jiných důvodů, jako je například neexistence zajištění, nebo pochybnosti o úspěšnosti investice, jež má být financována), ale nedostatečný scoringový koeficient v oblasti spotřebitelských úvěrů bude v každém případě vést k zamítnutí úvěru téměř vždy, a to i tehdy, pokud se například investice jinak jeví jako výnosná. Zkušenosti orgánů dozoru v oblasti ochrany údajů svědčí o tom, že scoringové koeficienty sehrávají při poskytování úvěrů a stanovení jejich podmínek rozhodující roli [OMISSIS]. [odkaz na citovaný pramen]

- 26 Článek 22 odst. 1 GDPR má - s výhradou výjimek uvedených v čl. 23 odst. 2 GDPR - však subjekt údajů chránit právě před riziky této formy rozhodování, která je založena výhradně na automatizovaném zpracování. Cílem tvůrce nařízení je zabránit tomu, aby k přijímání rozhodnutí docházelo bez individuálního vyhodnocení a posouzení věci člověkem. Subjekt údajů nemá být vystaven určitému výhradně technickému a netransparentnímu postupu, aniž by mohl pochopit a uplatněním svých práv případně napadnout předpoklady a kritéria posuzování, na kterých je tento postup založen. Cílem právní úpravy je tedy kromě ochrany před diskriminačními rozhodnutími na základě údajně objektivních programů zpracování údajů i vytvoření transparentnosti a spravedlivosti při rozhodování. Rozhodnutí týkající se výkonu individuálních svobod nemají být bez kontroly přenechána logice algoritmů. Algoritmy totiž pracují s korelacemi a pravděpodobnostmi, které se nutně neřídí příčinnou souvislostí a rovněž nutně nevedou k výsledkům, které jsou podle lidského úsudku „správné“. Naopak, ze systematizace správných individuálních údajů lze vyvodit nesprávné, nespravedlivé nebo diskriminační závěry, které se - v případě, že se stanou základem pro rozhodování - ve značné míře dotýkají svobod subjektu údajů a degradují ho ze subjektu na objekt depersonalizovaného rozhodnutí. To platí zejména v případě, pokud subjekt údajů neví o použití algoritmů, nebo - pokud o něm přece jen ví - nedokáže zjistit, jaké údaje s jakým významem a pomocí jakých analytických metod ovlivňují rozhodnutí. Právě tento cíl tvůrce nařízení, kterým je v zásadě závazně stanovit povinnost lidského korektivu pro automatizované zpracování údajů a povolit odchylky jen v omezených výjimečných případech (čl. 22 odst. 2 GDPR), je však zmařen, protože automatizovaně sestavený scoringový koeficient má při rozhodování třetího správce v zásadě dominantní postavení.
- 27 Tvůrce nařízení chtěl tento základní konflikt vyřešit prostřednictvím zákazu uvedeného v čl. 22 odst. 1 GDPR v jistém smyslu „v neprospěch“ třetích správců, protože vychází z (posledního) rozhodnutí vůči subjektu údajů. Pokud jde o profilování, jsou v souvislosti s ním v bodě 71 šesté větě odůvodnění nařízení

uvedeny pouze procesní požadavky, které jsou na něj kladeny. Přípustnost zpracování údajů pro účely profilování však jinak vyplývá nanejvýš z obecných případů zpracování uvedených v čl. 6 odst. 1 GDPR. To vyplývá jak z čl. 21 odst. 1 druhé části první věty GDPR, která odkazuje na čl. 6 odst. 1 první pododstavec písm. e) a f) GDPR jako na možný právní základ profilování, jakož i z bodu 72 první věty odůvodnění nařízení, podle níž se na profilování vztahují pravidla stanovená v GDPR upravující zpracování osobních údajů, tedy i právní důvody zpracování nebo zásady ochrany údajů.

- 28 V důsledku těchto ustanovení GDPR týkajících se profilování, která jsou jen obecně formulována, na straně jedné, a základního konstatování, které vyplývá z čl. 22 odst. 1 GDPR, na straně druhé, vzniká zejména problém týkající se účinného uplatňování práv subjekty údajů. Toto účinné uplatňování práv je - kromě kontrolního mechanismu dozorových orgánů - rozhodujícím mechanismem uplatňování práv, který GDPR upravuje. O tom svědčí nejen vyvážená a komplexně upravená práva podat stížnost a žalobu vyplývající z článku 87 a násl. GDPR, ale i s nimi související práva subjektů údajů podle článku 12 a násl. GDPR. Cílem GDPR je prostřednictvím příslušných ustanovení, která se týkají zejména práv na přístup k údajům a požadavků transparentnosti, umožnit a mobilizovat svéprávného občana Unie, aby uplatňoval svá práva.
- 29 Kombinace činnosti a (chybějících) povinností ekonomických informačních kanceláří, jakož i rozhodovací činnosti třetích správců vede k tomu, že tato práva jsou zbavena své podstaty. Subjekt údajů má sice ve vztahu k informačním kancelářím obecné právo na přístup k údajům podle článku 15 GDPR - toto právo však není uzpůsobeno profilování, které je v GDPR upraveno právě čl. 15 odst. 1 písm. h), čl. 21 odst. 1 druhou částí první věty a článkem 22 GDPR. V rámci obecného práva na přístup k údajům totiž ekonomické informační kanceláře nejsou povinny sdělit logiku a složení parametrů, které jsou rozhodující pro vytvoření scoringového koeficientu; z důvodu ochrany hospodářské soutěže to s odkazem na své obchodní tajemství ani nečiní.
- 30 Třetí správce rovněž nemůže subjektu údajů poskytnout informace o vytvoření scoringového koeficientu, na kterém je právě v rozhodující míře založeno jeho rozhodnutí, protože nezná příslušnou logiku; informační kancelář mu ji totiž nesděluje.
- 31 Tím vzniká mezera v právní ochraně: Ten, od něhož by bylo možné získat informace, které potřebuje subjekt údajů, nemá podle čl. 15 odst. 1 písm. h) GDPR povinnost poskytnout přístup k údajům, protože údajně neprovádí vlastní „automatizované rozhodování“ ve smyslu čl. 15 odst. 1 písm. h) GDPR, a ten, kdo při svém rozhodování vychází z automatizovaně vytvořeného scoringového koeficientu a podle čl. 15 odst. 1 písm. h) GDPR je povinen poskytnout přístup k údajům, nemůže potřebné informace poskytnout, protože je nemá.
- 32 Pokud vytvoření scoringového koeficientu informační kanceláří spadá do rozsahu působnosti čl. 22 odst. 1 GDPR, tato mezera v právní ochraně se vyplní. Nejenže

se tak na vytvoření scorinogých koeficientů uplatní zákaz stanovený v čl. 22 odst. 1 GDPR, jejich vytváření tedy bude z důvodu, že je založeno na výhradně automatizovaném zpracování, přípustné pouze podle výjimek stanovených v čl. 22 odst. 2 GDPR, a v souladu se záměrem unijního normotvůrce proto bude spadat alespoň pod regulační omezení takovýchto rozhodnutí. Tento postup s ohledem na ustanovení čl. 22 odst. 2 písm. b) GDPR rovněž umožní, aby takováto rozhodnutí podrobně upravily členské státy, které ho podle dosavadních ustanovení GDPR týkajících se profilování a automatizovaného rozhodování upravit nemohou (viz druhá předběžná otázka).

- 33 Uvedenou mezeru v právní ochraně dostatečně nevyplňuje ani právo subjektu údajů vznést námitku, které je zakotveno v čl. 21 odst. 1 druhé části první věty GDPR. Toto ustanovení sice stanoví, že subjekt údajů „má z důvodů týkajících se jeho konkrétní situace právo kdykoli vznést námitku proti zpracování osobních údajů, které se jej týkají, na základě čl. 6 odst. 1 písm. e) nebo f), včetně profilování založeného na těchto ustanoveních“. Subjekt údajů však v případě ekonomických informačních kanceláří zpravidla neví, že se stal předmětem automatizovaného scoringového postupu. Dozví se to zpravidla až tehdy, kdy už bylo s odkazem na scoringový koeficient vydáno rozhodnutí třetího správce, které je vůči němu nepříznivé. V tomto okamžiku mu však již v souvislosti s uzavřeným případem právo vznést námitku nepomůže; svoji námitku tak může v této souvislosti uplatnit jen ve vztahu k budoucímu zpracování údajů ekonomickou informační kanceláří.

Ke druhé otázce:

Právní úprava členských států týkající se scoringu

- 34 Podle § 31 odst. 1 BDSG je výpočet pravděpodobnosti určitého budoucího chování fyzické osoby za účelem rozhodnutí o založení, naplňování nebo ukončení smluvního vztahu s touto osobou (scoring) přípustný pouze v případě splnění dalších podmínek. Podle čl. 31 odst. 2 BDSG je použití koeficientu pravděpodobnosti zjištěného informačními kanceláři, který se týká platební schopnosti fyzické osoby a její ochoty splácet úvěry, v případě zohlednění informací o pohledávkách přípustné jen tehdy, pokud jsou splněny podmínky uvedené v § 31 odst. 1 BDSG a pokud se zohlední pouze takové pohledávky týkající se splatného plnění, které splňují další zvláštní podmínky, přičemž přípustnost zpracování, včetně zjišťování koeficientů pravděpodobnosti, jiných údajů relevantních pro bonitu podle obecných právních předpisů o ochraně údajů zůstává nedotčena.
- 35 To znamená, že německý zákonodárce v § 31 BDSG v podstatě přijal ustanovení upravující scoring jako podkategorii profilování. Předkládající soud má vážné pochybnosti o slučitelnosti této právní úpravy s článkem 22 GDPR, protože německý zákonodárce upravil pouze „použití“ „koeficientu pravděpodobnosti“, nikoli však samotné vytvoření koeficientu pravděpodobnosti.

- 36 Ustanovení § 31 BDSG je taxativní v tom smyslu, že upravuje profilování jen do té míry, v níž je základem rozhodnutí, jenž je na něm založeno. Z toho však vyplývá, že referenčním bodem zákazu je jen *rozhodnutí* a ne profilování, které rozhodnutí předchází. Článek 22 GDPR ani jiná ustanovení GDPR nestanoví zvláštní obsahové požadavky na legalitu zpracování údajů pro účely profilování v podobě scoringu. Pokud jde o profilování, GDPR kromě toho obsahuje jen ustanovení týkající se informačních povinností v čl. 14 odst. 2 písm. g) GDPR a práva na přístup k údajům v čl. 15 odst. 1 písm. h) GDPR, která se však vztahují jen na existenci automatizovaného rozhodování, ne však na samotné profilování, jakož i práva subjektu údajů podat námitku podle čl. 21 odst. 1 první části první věty GDPR a v dalších ustanoveních, která pro předmětné řízení nejsou relevantní.
- 37 Vzhledem k neexistenci zvláštních ustanovení se tedy přípustnost profilování, - pokud v podobě scoringu už prostřednictvím rozhodnutí, které je na něm založeno, nespadá pod článek 22 GDPR - jinak řídí obecnými ustanoveními o zpracování uvedenými v článku 6 GDPR. Německý zákonodárce tím, že scoring spojuje s dodatečnými obsahovými podmínkami přípustnosti, specifikuje předmět právní úpravy nad rámec požadavků, které jsou stanoveny v článcích 6 a 22 GDPR. Nemá pro to však legislativní pravomoc.
- 38 Příslušnou legislativní pravomoc nelze vyvodit zejména z čl. 22 odst. 2 písm. b) GDPR. GDPR stanoví legislativní pravomoc členských států, pokud jde o profilování, jen v případě, že je rozhodnutí založeno *výhradně* na automatizovaném zpracování. V § 31 BDSG jsou naopak bez rozlišování uvedena ustanovení týkající se i neautomatizovaných rozhodnutí, je v něm ale upravena přípustnost použití zpracování údajů pro účely scoringu. Podle systematiky článku 22 GDPR a obecných případů zpracování upravených v článku 6 GDPR se však přípustnost rozhodnutí, která *nejsou* založena na automatizovaném zpracování, včetně profilování, řídí článkem 6 GDPR. Pokud bychom to považovali za záměrné normativní opomenutí tvůrce nařízení, vnitrostátní zákonodárci nemohou tuto oblast upravit. Tvůrce nařízení zjevně rovněž nechtěl stanovit konkrétnější požadavky na profilování. Toto poté jednoduše nemůže učinit vnitrostátní zákonodárce - v každém případě v rámci čl. 22 odst. 2 písm. b) GDPR pouze tehdy, pokud vnitrostátní právní předpisy stanoví jen právní požadavky týkající se takových rozhodnutí, která jsou založena výhradně na automatizovaném zpracování.
- 39 To platí zejména vzhledem k tomu, že GDPR je nařízením ve smyslu čl. 288 třetího pododstavce SFEU. Podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie vnitrostátní zákonodárce již nemůže v souvislosti s požadavky stanovenými směrnicí provádět vyčerpávající posouzení zákonem, - v projednávané věci § 31 BDSG - pokud jde o abstraktně formulované požadavky evropského normotvůrce, - v projednávané věci články 6 a 22 GDPR - (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. října 2016, Breyer v. Německo, C-582/14, ECLI:EU:C:2016:779, body 62 a násl.). Totéž musí platit tím spíše pro požadavky stanovené - jako v projednávané věci - v nařízení.

- 40 Je příznačné, že německý zákonodárce ve své důvodové zprávě týkající se § 31 BDSG tedy rovněž neuvádí, o co se opírala jeho legislativní pravomoc, pokud jde o toto ustanovení. Důvodová zpráva k zákonu více méně obecně uvádí, že toto ustanovení přebírá dřívější ustanovení § 28a a § 28b BDSG v původním znění a že hmotněprávní pravidla zůstávají i nadále relevantní. Naproti tomu, v návrhu ze dne 11. listopadu 2016, který byl předložen za Spolkové ministerstvo vnitra (s. 93 a násl.), se ještě uvádí, že legislativní pravomoc členských států vyplývá z „čl. 6 odst. 4 ve spojení s čl. 23 odst. 1“ GDPR. Od tohoto přístupu, - který sám o sobě není udržitelný - však bylo v průběhu legislativního postupu ustoupeno.

IV.

- 41 Vzhledem k výše uvedenému je nutno podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru Evropské unie. Rozhodnutí sporu závisí na předběžných otázkách.
- 42 Řízení závisí na první předběžné otázce. V případě, že by bylo nutno čl. 22 odst. 1 GDPR vykládat v tom smyslu, že vytvoření scoringového koeficientu ekonomickou informační kanceláří je samostatným rozhodnutím ve smyslu čl. 22 odst. 1 GDPR, na tuto kancelář - její podstatnou činnost - by se vztahoval zákaz automatizovaného individuálního rozhodování. V důsledku toho by byl nezbytný právní základ v právu členského státu ve smyslu čl. 22 odst. 2 písm. b) GDPR, kterým může být pouze § 31 BDSG. Existují však vážné pochybnosti týkající se souladu tohoto ustanovení s čl. 22 odst. 1 GDPR. Vedlejší účastník řízení by v takovém případě jednal nejen bez právního základu, ale *ipso jure* by porušoval zákaz stanovený v čl. 22 odst. 1 GDPR. V důsledku toho by žalobkyně současně měla vůči žalované nárok na (další) projednání její věci orgánem dozoru.
- 43 V případě záporné odpovědi na první předběžnou otázku, pokud tedy samotné profilování není rozhodnutím ve smyslu čl. 22 odst. 1 a 2 GDPR, v takovém případě neplatí rovněž možnost uvedená v čl. 22 odst. 2 písm. b) GDPR pro vnitrostátní právní předpisy, které se týkají profilování. Vzhledem k tomu, že GDPR, jehož cílem je úplná harmonizace, má v zásadě vyčerpávající povahu, je tedy nutno pro vnitrostátní právní úpravy hledat jinou legislativní pravomoc. Vzhledem k tomu, že však takováto pravomoc, jak bylo uvedeno, není zřejmá a zejména nevyplývá z obecně formulovaných ustanovení GDPR, vnitrostátní právní úprava, která je uvedena v § 31 BDSG, se nepoužije, což mění prostor vnitrostátního orgánu dozoru pro přezkum, který by pak musel posuzovat soulad činnosti ekonomických informačních kanceláří s článkem 6 GDPR.

V.

- 44 Proti tomuto usnesení nelze podat opravný prostředek.

[OMISSIS]

Ve Wiesbadenu, dne 7. října 2021

[OMISSIS] [podpisy; vyhotovení]

PRACOVNÍ DOKUMENT